

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **A. A. R. A.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2017, č. j. OAM-720/ZA-
ZA04-H11-2015, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, kterou

doplnil prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce. Namítal, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Především namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci žalovaným a s tím související chybnou analýzu již prožitého pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a chybný výklad těchto ustanovení. Poukázal na to, že ve správním řízení za jeden z hlavních důvodů pro udělení mezinárodní ochrany uvedl obavu z pronásledování související s uplatňováním svých politických práv a svobod. Uvedl, že od roku 2008 byl aktivním členem Muslimského bratrstva angažoval se v dobročinných aktivitách a po založení strany FJP (Strana svobody a spravedlnosti) se stal v roce 2011 členem této strany, která je odnoží a pokračovatelem v současné době zakázaného Muslimského bratrstva. Vlastnil farmu, kde pěstoval a prodával datle. V roce 2011 ho na jeho farmě navštívily tři osoby (vysoce postavené, vlastníci většinu farem v oblasti) a požádaly ho o ukrytí zbraní. Poté, co žalobce odmítl, bylo mu vyhrožováno, byl i fyzicky napaden. Policie mu nepomohla s tím, že útočníci mají vysoké postavení. Následně útočníci obsadili jeho farmu a zapálili jeho dům. Ani tyto incidenty, přestože je žalobce nahlásil, policie neřešila. Důvodem jednání uvedených osob bylo dle názoru žalobce jeho členství v Muslimském bratrstvu. Uvedl, že byl aktivním členem tohoto společenství, sdílel opoziční názory tohoto uskupení, vykonával především charitativní činnost. Na jeho farmě ho opakovaně navštěvoval vysoký představitel Muslimského bratrstva, který je nyní v Egyptě uvězněn na 24 let. V současné době je Muslimské bratrstvo považováno za teroristickou organizaci, která je zakázána a její členové jsou zatýkáni a vězněni.

3. Žalobce uvedl, že původním úmyslem útočníků bylo zlákat ho k úschově zbraní, které by byly při následné razii odhaleny a žalobce obviněn. Podle dalších útoků je zřejmé, že cílem byl přímo on sám, musel čelit pobodání, výhrůžkám zabití, vypálení domu i střílbě ze strany útočníků. Podařilo se mu utéct, následně opustil zemi původu. Celkem třikrát podal na útočníky trestní oznámení na policii, která se jím ani v jednom případě nezabývala. Uvedl, že ve správním řízení doložil lékařskou zprávu o svém ošetření v nemocnici a kopii oznámení na policii. V případě návratu do vlasti se obává pronásledování. Je přesvědčen, že jeho činnost spočívající v aktivní podpoře a členství v opoziční politické straně, kterou vyjadřoval jak prací pro stranu (konáním charitativních činností jménem strany FJP), tak aktivní účastí na protivládních demonstracích, lze jednoznačně podřadit pod uplatňování politických práv a svobod dle písm. a) a rovněž dle písm. b) ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť se jedná o zastávání určitých politických názorů. Poukázal na příručku UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíků, dle které je třeba „politický názor“ chápat v širokém slova smyslu, tj. že postačí, je-li takový názor žadateli připisován. V jeho případě je však zřejmé, že politické názory aktivně zastává. Nesouhlasí proto sučinným závěrem žalovaného, že se podílel na fungování Muslimského bratrstva pouze charitativní činností, a dával tím najevo spíše svou dobrou vůli, než politické přesvědčení. Vznik konfliktu a jeho následné pronásledování souvisí s jeho spojitostí s Muslimským bratrstvem.
4. Dále žalobce namítá, že žalovaný při posuzování jeho případu zcela pomíjí subjektivní aspekt jeho osoby (psychická újma s ohledem na způsobené zranění, zapálený dům, útěk před útoky, vypořádání se s výhrůžkami, nutnost opustit rodnou zemi), čímž pochybil i při posouzení aspektu objektivního. Tím žalovaný porušil ustanovení § 3 správního řádu.

Žalovaný jen poukázal na rozpor v jeho výpovědích ohledně počtu napadení (třikrát/čtyřikrát) v rámci dvou pohovorů. S ohledem na prožitý stres, duševní rozpoložení i dobu od uvedených událostí, žalobce považuje tento rozpor za marginální.

5. Dále žalobce vytýká žalovanému, jak pracoval s informacemi o zemi původu. Namítl, že výčet žalovaným použitých zpráv potvrzuje jeho výpověď a dokresluje aktuální situaci v Egyptě, žalovaný z nich však vyvozuje až absurdní závěry. Jako příklad citoval pasáže z Výroční zprávy Freedom House 2016, ze dne 7. 6. 2016, zprávy Amnesty International 2015/2016 – Egypt ze dne 24. 2. 2016 a zprávy MZV USA – Egypt, z nichž vyplývá, že nebezpečí zadržení a zavlčení do politicky motivovaného procesu hrozí i osobám s domnělými vazbami na Muslimské bratrstvo. Žalobce však měl s uvedenou organizací vazby přímé a zcela zjevné. Z uvedených zpráv rovněž plyne, že pro zadržení a následné umístění do vazby postačí i údajné napojení na Muslimské bratrstvo, či jen vyjádření kritického postoje k vládě. Žalobce byl přímým a aktivním členem hned dvou organizací, které jsou v současnosti prohlášeny za teroristické. Nebezpečí zadržení, věznění a následná hrozba nespravedlivého, politicky motivovaného procesu, je v jeho případě zcela reálná. Poukázal na to, že jím citované zprávy popisují velmi špatné podmínky ve věznicích (mučení vězňů, přeplněné cely, nevyhovující hygienické podmínky, nedostatečný přístup k lékařské péči apod).
6. Ve vztahu k odůvodnění neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, žalobce oponuje názoru žalovaného, dle kterého se v „obtížné situaci“ nacházejí jen někteří výrazní a politicky angažovaní členové Muslimského bratrstva. Uvedl, že všechny citované zprávy naopak hovoří o zadržování osob i v případě domnělých vazeb na Muslimské bratrstvo. Žalovaný uvedenými závěry dle žalobce „upravuje“ důkazní materiál, když uvádí podmínku výrazné politické angažovanosti a mučení, týrání, zadržování dotčených osob a případné nespravedlivé procesy označuje za „obtížnou situaci“. Žalobce rovněž kritizuje, jak žalovaný pracoval s jím předloženými důkazy (lékařská zpráva o řezné ráně na hlavě a pravém rameni, členský průkaz, kopie oznámení policii v zemi jeho původu, zprávy z médií o situaci v Egyptě) a jak je vyhodnotil („v žádné z doložených zpráv není zmíněno jméno žadatele“). Dále uvedl, že zprávy o zemi jeho původu hovoří o tvrdém trestání osob pokoušejících se utéct ze země. Mnohé zdroje upozorňují na nebezpečí spočívající ve stále častějším zneužívání pravomocí ze strany policejních orgánů a o zhoršujícím se stavu lidských práv v Egyptě a vyvracejí závěry žalovaného o stabilizaci situace. Žalobce se opakovaně obrátil na egyptské policejní orgány s negativním výsledkem. Uvedené odepření ochrany může potvrdit či posílit jeho obavy z pronásledování a může být i aspektem pronásledování, neboť opakovaným odmítnutím ochrany ze strany policie došlo k naplnění ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, tj. že státní orgán nebyl ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Závěrem žalobce upozornil na uplatnění pravidla „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, uvedeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003-89, či č. j. 5 Azs 12/2012-47. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření namítl nedůvodnost žaloby. Odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že v průběhu správního

řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z uvěznění nebo zabití po návratu do vlasti z důvodu dřívější spolupráce s Muslimským bratrstvem.

8. Zopakoval, že žalobcem popsané potíže nelze považovat za takové, aby se na případné pronásledování jeho osoby dalo nahlížet jako na akt pronásledování pro zastávání nebo uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Uvedl, že žalobce nebyl oficiálním členem Muslimského bratrstva, podílel se na jeho činnosti pouze charitativní činností, čímž dával najevo spíše svou dobrou vůli než politické přesvědčení. Po žalobci mělo být vyžadováno, aby ukryl na své farmě zbraně Muslimského bratrstva s tím, že mělo jít o snahu diskreditace Muslimského bratrstva, které je tak zásobeno zbraněmi. Žalovaný považuje uvedené tvrzení žalobce za spekulaci, protože se ve skutečnosti mohlo jednat o snahu osob s kriminálními úmysly ukryt své zbraně. Žalovaný poukázal na významné rozpory ve výpovědích žalobce při popisu klíčových událostí (strana 12 rozhodnutí - fyzický útok na žalobce).
9. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný podrobně odůvodnil ve svém rozhodnutí a odmítl v tomto směru námitky žalobce o hrozbě případného nebezpečí, které by mu hrozilo v případě návratu. Konstatoval, že v Egyptě se někteří výrazní a politicky angažovaní členové Muslimského bratrstva nacházejí v obtížné situaci. Poukázal na to, že žalobce opustil vlast již v roce 2011, tedy v době, kdy byl stále u moci režim Husního Mubaraka. V době jeho nepřítomnosti ve vlasti došlo v Egyptě k nástupu Muhammada Mursího do funkce prezidenta a v roce 2013 se uskutečnil vojenský převrat, který vynesl do čela země Abdela as-Sísího. Poukázal na to, že žalobce se v mezidobí od opuštění vlasti v roce 2011 do současnosti nijak v egyptském dění neangažoval, pouze si nechal na dálku skrze své přátele vystavit průkazku člena Strany svobody a spravedlnosti (FJP). V průběhu řízení uvedl, že proti němu nebylo vedeno žádné trestní stíhání a neměl ani žádné jiné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Žalovaný si je vědom skutečnosti, že členové Muslimského bratrstva a potažmo FJP, která je v podstatě součástí Muslimského bratrstva, jsou nyní v méně výhodném postavení, než byli v době odjezdu žalobce z vlasti, nicméně z výše uvedených důvodů je velmi nepravděpodobné se domnívat, že žalobci bude po jeho případném návratu do země původu hrozit nebezpečí vážné újmy.
10. V průběhu správního řízení žalobce sdělil, že potíže, kterým v Egyptě čelil, se nikterak neprojevily na životech členů jeho rodiny, kteří žijí v oblasti daleko od míst, ve kterých došlo k popisovaným událostem. Žalobcem doložené zprávy prokazují, že v oblasti, ve které se nacházela jeho farma, docházelo k ilegálnímu vyvlastňování pozemků ze strany vlivných podnikatelů s vysokou pravděpodobností napojených na některé státní činitele a podporovaných skupinami násilníků. Vzhledem ke snížené věrohodnosti jeho výpovědi prokázané skutečností, že během předchozího správního řízení (č. j. OAM-189/LE-BE02-2011) sdělil naprosto smyšlené údaje o své totožnosti a důvodech, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný není schopen vyloučit závěr, že žalobce využil jím doložené zprávy k podpoře účelových výpovědí, které uvedl v rámci současného správního řízení. Žalovaný proto odmítá, že by žalobce byl ohrožen na životě v případě návratu do vlasti, i když poukazuje na jednotlivé případy věznění osob na základě

skutečných nebo domnělých vazeb na Muslimské bratrstvo a případy mučení ve vězení. Dle žalovaného je tvrzení žalobce o nebezpečí zadržení, věznění a následné hrozbě nespravedlivého, politicky motivovaného procesu jednoznačně spekulativní. Na tom (při zohlednění konkrétních okolností případu žalobce) nic nemění ani skutečnost, že Muslimské bratrstvo je podle obstaraných zpráv považováno za teroristickou organizaci.

11. K žalobcovu tvrzení, že mu policie nepomohla, žalovaný odkázal na stranu 13 napadeného rozhodnutí, kde se uvedenou námitkou zabýval. Poukázal na to, že i samotný žalobce vypověděl, že se nikdy nepokusil obrátit na orgány nadřízené policejnímu oddělení, kterému podával svá oznámení o protiprávním jednání osob, se kterými měl potíže, rovněž se neobrátil ani na žádné jiné státní orgány s žádostí o pomoc. K žalobcem doložené lékařské zprávě Všeobecné zdravotní komise Ibn Sandr ze dne 15. 3. 2011, dle které utrpěl řeznou ránu na hlavě a na pravém rameni, škrábance na břicho a pohmožděninu na pravé noze, žalovaný namítl, že z ní nelze zjistit žádné informace o příčinách zranění a ačkoliv byla vydána v době, která koresponduje s datem násilné události uvedené žalobcem v průběhu jeho výpovědi, není možné na základě informací obsažených ve zprávě vyloučit odlišnou příčinu těchto zranění a potvrdit, že se skutečně jednalo o zranění způsobená útočníky. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když účastníci na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení nevyjádřili nesouhlas s takovým postupem.
13. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
14. Krajský soud konstatuje, že současná žádost žalobce je již jeho druhou žádostí o mezinárodní ochranu podanou v České republice (dále jen „ČR“). Poprvé požádal dne 23. 8. 2011, kdy vystupoval pod falešnou identitou M. A., jako státní příslušník Libye. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2013 bylo uvedené řízení zastaveno podle § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť žalobce se nedostavil k pohovoru a stav spisu žalovanému neumožňoval o jeho žádosti rozhodnout. Součástí spisu jsou kopie listin, týkající se uvedeného prvního azylového řízení.
15. V aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 8. 2015 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Egyptské arabské republiky (dále jen Egypt), egyptské národnosti, islámského vyznání, má nedokončené vysokoškolské vzdělání. Uvedl, že od roku 2008 je aktivním řadovým členem Muslimského bratrstva, angažoval se v dobročinných aktivitách. Vlast naposledy opustil v květnu 2011, cestoval letecky do Řecka, poté letecky do Polska (do konce června 2011 měl povolený pobyt v Polsku z důvodu studia) a pak přijel autem do České republiky, kde v srpnu téhož roku poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany (pod falešnou identitou, viz výše). Poté dva roky pobýval v Německu (i tam požádal o mezinárodní ochranu) a asi půl roku pobýval v Polsku, odkud byl vrácen do ČR (dne 11. 8. 2015).
16. K důvodům opuštění vlasti uvedl, že v roce 2010 studoval v Polsku na jazykové škole, odkud se v prosinci téhož roku vrátil do vlasti a znovu začal pracovat na své farmě

(pěstoval a prodával datle). Začátkem února 2011 ho na jeho farmě navštívily tři osoby (jeden z nich byl z ministerstva vnitra). Jednalo se o vysoce postavené osoby, které vlastnily téměř všechny farmy v uvedené oblasti. Uvedení muži ho ještě několikrát navštívili (zpočátku o nich nic nevěděl), žalobce dokonce byl i u jednoho z nich doma. Po nějaké době ho požádali, aby na své farmě schoval nějaké zbraně. Žalobce odmítl a odešel. Poté mu několikrát telefonovali a přemlouvali ho k uvedenému. Jeden z nich přišel na jeho farmu a napadl ho nožem. Byl odvezen do nemocnice (má o tom doklad) a vše oznámil na policii. V dubnu 2011 šel na policii podruhé a podal oficiální oznámení (má jeho kopii). Od té doby měl strach a přestal na farmu chodit. Stále mu však volali a vyhrožovali zabitím. Policie mu sdělila, že mu zřejmě nepomohou, protože dotyční mají vysoké postavení. Uvedení lidé mu zapálili dům a vše, co měl na farmě. To také nahlásil policii. Dotyční lidé mu zavolali, že jeho farmu obsadili a že na ni nemá právo, jsou tam dodnes (žalobce má ale doklady o tom, že farma je stále jeho). Dozvěděl se, že to samé se stalo i jiným lidem v jeho okolí. Žalobce se domnívá, že dotyční tak učinili proto, aby na jeho farmu mohli dát zbraně a poté udělat razii a dokázat, že u člena Muslimského bratrstva se našly zbraně. Dále uvedl, že na farmě ho několikrát navštívil i vysoký představitel Muslimského bratrstva M. B. Koncem dubna 2011 na něho výše uvedení tři lidé stříleli, ale nezasáhli ho, podařilo se mu utéct. Proto se rozhodl pro útěk z vlasti.

17. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je členem Muslimského bratrstva, jehož členové jsou v současné době považováni za teroristy a všichni jsou ve vězení. Byl aktivním člen a po návratu do vlasti by byl uvězněn. Doplnil, že politicky aktivní nebyl, ale angažoval se v charitativní oblasti (rozdával jídlo chudým a potřebným lidem). Kvůli charitativní činnosti ho také navštěvoval vysoký představitel Muslimského bratrstva. Uvedl, že osoby, s nimiž měl výše uvedené problémy, patřily do strany bývalého prezidenta Mubaraka a nyní pracují pro režim Sísího. Poté, co se stal egyptským prezidentem Mursí, byly uvedené tři osoby uvězněny, po vojenském převratu byly propuštěny a bylo tak zřejmé, že se chtějí pomstít a zničit Muslimské bratrstvo.
18. Se žalobcem byly v průběhu správního řízení provedeny dva velmi podrobné pohovory, dne 2. 9. 2015 (v rozhodnutí je zřejmě omylem v psaní uvedeno datum 22. 10. 2015) a dne 9. 3. 2017, které jsou rovněž velmi detailně popsány na stranách 2 až 8 napadeného rozhodnutí, proto na ně krajský soud v podrobnostech odkazuje a dále shrne pouze podstatné skutečnosti žalobcem sdělené.
19. Během pohovoru dne 2. 9. 2015 žalobce přiznal, že všechny informace o své osobě, tj., že pochází z Libye a obává se návratu kvůli tam probíhající válce, které sdělil během svého prvního azylového řízení, jsou nepravdivé. Uvedl, že se obával říct, že je z Egypta, aby nebyl vrácen zpět. Nyní však uvádí pravdivé skutečnosti. Uvedl, že studoval v Polsku, a když se koncem roku 2010 vrátil do Egypta, potkal se s třemi lidmi z vládnoucí Národní strany, kteří po něm chtěli, aby na své farmě (vzdálené asi 50 km od Alexandrie, kde byla poskytována charitativní pomoc lidem) schoval zbraně, což odmítl a začal mít problémy (asi od března 2011). Vysvětlil, že u něho chtěli schovat zbraně proto, že je členem FJP. Setkal se s nimi čtyřikrát až pětkrát. Popsal uvedená setkání včetně toho, že byl jedním z nich pobodán nožem (asi 14. nebo 15. března 2011), ošetřen v nemocnici a podal celkem třikrát trestní oznámení na stejné policejní oddělení ve městě Alsalam. Poprvé poté, kdy byl pobodán, podruhé začátkem dubna 2011, kdy zapálili dům na jeho farmě a potřetí, když o farmu přišel (útočníci mu telefonicky vyhrožovali zabitím na jeho mobilní telefon, oznámili mu, že mu sebrali farmu a řekli mu, ať mu pomůže M. B. nebo

kdokoliv jiný z FJP), o tomto třetím trestním oznámení doložil správnímu orgánu potvrzení. Policie mu nepomohla, na postup policie si nikde dále nestěžoval, protože dle jeho tvrzení justice tehdy v Egyptě příliš nefungovala. Asi dva týdny až měsíc před odjezdem z vlasti pobýval u kamaráda. Jednou vyšel ven a někdo se ho snažil zastřelit. Z vlasti naposledy vycestoval na začátku května roku 2011.

20. Uvedl, že v roce 2008 se stal členem Muslimského bratrstva, a po založení FJP v červenci roku 2011 se stal členem této strany. V případě návratu do Egypta se obává, že bude zabit, protože současnou vládu považuje za stejnou jako předchozí. Všichni členové vlády z Národní strany, kteří byli uvězněni za vlády FJP, byli propuštěni z věznic a mají právo dělat si, co chtějí. Stovkám členů jeho strany je ukládán trest smrti. Členem Muslimského bratrstva se stal v době svého studia na Vysoké škole ekonomické univerzity v Káhiře. Úkolem Muslimského bratrstva byla charitativní pomoc, proto se stal běžným členem, poskytoval společně s dalšími pomoc lidem, kteří ji potřebovali. Vysvětlil, že nebyl členem žádné složky, ty dle něho neexistovaly. Existuje pouze jedna složka bratrstva, neexistovalo žádné vojenské křídlo. Jeho úkolem bylo pomáhat chudým lidem (např. poskytovat knihy a oblečení chudým studentům). Skupina, ke které patřil, měla asi 40 členů a vedl ji jeden z vysokoškolských učitelů. Žádným jiným činností se nevěnovali. Několikrát zopakoval, že Muslimské bratrstvo je charitativní organizací, která pomáhá lidem, kteří potřebují pomoci v oblasti zdravotnictví, školství i jinde, že nikdy proti nikomu nepoužila zbraně ani neměla na svědomí žádné teroristické útoky. Dále uvedl, že předseda Muslimského bratrstva Mohammed Badie, byl současnou vládou odsouzen k trestu smrti.
21. K dotazům žalovaného, jak je Muslimské bratrstvo organizováno, žalobce uvedl, že všichni jeho členové jsou na stejné úrovni. Nikdy se neptal na organizační složky. On sám působil ve skupině složené přibližně ze 40 osob. O výkonných výborech ani o tom, kolik mají členů, nic neví. Členem FJP se stal během svého pobytu v zahraničí. Požádal přátele přes skype, aby napsali žádost o jeho členství a podali ji straně. O tom, že se stal od ledna roku 2012 členem FJP, se dozvěděl od těchto přátel přes skype. Správnímu orgánu doložil kopii průkazu, který mu přátelé poslali e-mailem (originál zůstal u nich). Jeho fotografii, kterou použili na průkaz, měli u sebe ještě z dob jeho studia. Nyní jsou jeho přátelé uvězněni. Od svého kamaráda z vysoké školy se dozvěděl, že většina členů FJP z města Alsalam byla zatčena policií. Žalobce dále uvedl, že během svého pobytu v zahraničí nevykonával pro Muslimské bratrstvo ani stranu FJP žádnou činnost. K dotazům žalovaného, proč již v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl, že je členem FJP, vysvětlil, že to uvedl, a že mezi těmito organizacemi není žádný rozdíl. Jedná se o organizaci, která je v Egyptě zakázána a kdokoliv z jejích členů může být zabit. V případě návratu do vlasti se obává zabití členy současné vlády nebo členy Národní strany v Egyptě, kteří byli ve vládě za vlády Mubaraka. Lidé, se kterými měl problémy, byli sice odsouzeni, ale budou z věznic propuštěni, protože současná vláda pomohla všem lidem, kteří ji podpořili proti FJP. Uvedl, že nikdy neměl žádné potíže se státními orgány své vlasti, kontakt udržuje pouze s kamarády z vysoké školy a ne s FJP či Muslimským bratrstvem.
22. Při doplňujícím pohovoru dne 9. 3. 2017 uvedl, že jeho osobní situace se zhoršila, člověk z Národní fronty, s nímž měl problémy, je na svobodě a vrátil se ke starým praktikám. Od přátel ví, že vláda nyní vnímá negativně každého, kdo byl v kontaktu s Muslimským bratrstvem. K dotazu žalovaného, proč o mezinárodní ochranu v ČR nepožádal ihned

po vstupu na její území (v květnu 2011), uvedl, že čekal, až se jeho osobní situace zlepší a bude se moci vrátit do Egypta. ČR si vybral na radu kamarádů, plánoval si najít místo, kde se usadí a bude se cítit v bezpečí. Do Polska (kde studoval ekonomii v Katovicích) vycestoval celkem třikrát až čtyřikrát. Tam o mezinárodní ochranu nepožádal proto, že tam neměl žádného známého a nevěděl, jak postupovat. Po příjezdu do ČR byl zadržen policií a poučen o možnosti žádat o mezinárodní ochranu, proto tak učinil.

23. Správní orgán se žalobce podrobněji dotazoval na Muslimské bratrstvo. Žalobce uvedl, že jde o organizaci, která pomáhá studentům, její aktivity byly charitativní a probíhaly na univerzitě v Káhiře. Členem se stal během druhého ročníku studia univerzity (asi v roce 2007), zaujaly ho charitativní aktivity, tj. pomoc chudým studentům a protirežimní demonstrace. Přivedli jej k tomu přátelé. Sám nebyl organizátorem demonstrací, ale pouze účastníkem, chtěl zlepšení podmínek nejchudších Egyptanů. Měl se dobře, vlastnil farmu a dával prostředky na materiální pomoc chudým studentům ze svého okolí (rozdával jim učební skripta, přispěl na školné a pod). Neměl v úmyslu pokračovat v hlubší spolupráci s Muslimským bratrstvem v tom smyslu, stát se jejich členem, neměl na to čas. Nezajímal se o systém organizace Muslimského bratrstva, zabýval se jen charitou v rámci svého působení na univerzitě. Uvedl, že nebyl oficiálním členem Muslimského bratrstva, ale skupina pěti až šesti přátel, se kterou spolupracoval, a kterou vedl univerzitní učitel, ho brala jako jednoho z nich.
24. K dotazu žalovaného, co si žalobce myslí o myšlence jednoho z předních intelektuálů Muslimského bratrstva, tj. že *„existují dvě strany, tj. ti, co jsou na straně Alláha a ti, co jsou na straně Satana (tj. všechny národy, rasy, společenství apod., které nejsou vedeny pod praporem islámu“*, žalobce sdělil, že to slyší poprvé a nesouhlasí s tím, neboť věří v demokracii. Uvedl, že si nebyl vědom fundamentálního ideologického odkazu Muslimského bratrstva, ale nyní si je již této skutečnosti vědom. Zopakoval, že neplánoval s Muslimským bratrstvem nějak hlouběji spolupracovat. Od svého odjezdu z vlasti se nevěnuje žádným aktivitám souvisejícím s Muslimským bratrstvem. Dále uvedl, že neví, které státy zařadily Muslimské bratrstvo mezi teroristické organizace, nesouhlasí s tím, protože aktivity Muslimského bratrstva jsou charitativní. Dále uvedl, že Muslimské bratrstvo nemělo od svého vzniku nikdy nic společného s terorem, jen předchozí vlády včetně současné ho pokládají za teroristickou organizaci. Dále zopakoval, jak se stal členem FJP (tj. v roce 2011 nebo 2012 v zahraničí prostřednictvím kamarádů přes internet). Dále se opětovně vyjádřil k osobám, s nimiž měl v Egyptě potíže a jednotlivé útoky popsal (viz čl. 127 - 130 správního spisu; strana 7 - 8 napadeného rozhodnutí).
25. Má za to, že v případě návratu do vlasti by mu hrozilo vězení nebo smrt, neboť pokud je nějaká osoba napojena na Muslimské bratrstvo, je ohrožena, neboť je považována za osobu, která nesouhlasí se současným režimem. Osoby, které vědí, že byl členem MB a FJP, jsou u moci, a proto mu může hrozit uvěznění nebo smrt.
26. Žalobce se vyjádřil k materiálům, které doložil správnímu orgánu (čl. 36 - 52 správního spisu) s tím, že potvrzují, jakým způsobem dochází k zabránění pozemků osobám, které toto praktikují a popisují, co se stalo s panem Beltagym (potvrdil, že o něm, tj. o žalobci, není v člancích žádná zmínka). Uvedl, že disponuje průkazem FJP a policejními protokoly.

27. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, provedených pohovorů, informací z Cizineckého informačního systému (CIS), spisového materiálu k předchozímu azylovému řízení žalobce, důkazů doložených samotným žalobcem (tj. ze zprávy Všeobecné zdravotní komise Ibn Sandr ze dne 15. 3. 2011, protokolu z policie ve městě Alsalam ze dne 14. 4. 2011, žalobcova průkazu člena FJP, článků z médií doložených žalobcem) dále z informací, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Egyptě. Konkrétně vycházel z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 120715/2015-LPTP ze dne 7. 12. 2015, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 - kapitola IV: prioritní země – Egypt ze dne 21. 4. 2016, Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických – Zpráva o dodržování lidských práv v roce 2015 – Egypt ze dne 13. 4. 2016, Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2016 – Egypt ze dne 27. 1. 2016, Výroční zprávy organizace Amnesty International 2015/2016 – Egypt ze dne 24. 2. 2016, Výroční zprávy organizace Freedom House 2016 - Egypt ze dne 7. 6. 2016 a zprávy České tiskové kanceláře „Soud v Egyptě nařídil obnovit proces s exprezidentem Mursím“ ze dne 15. 11. 2016. Všechny citované informace jsou součástí správního spisu a žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, čehož využil, neučinil návrhy na doplnění dokazování.
28. Dle zprávy Všeobecné zdravotní komise Ibn Sandr ze dne 15. 3. 2011 žalobce utrpěl řeznou ránu na hlavě a na pravém rameni, škrábance na břicho a pohmožděninu na pravé noze (zpráva neuvádí nic o příčinách zranění). Z protokolu z policejní služebny Alsalam ze dne 14. 4. 2011 vyplývá, že dne 14. 4. 2011 se žalobce dostavil na policejní stanici a podal stížnost na konkrétní osobu, která si neoprávněně přivlastnila jeho farmu. Dále do protokolu uvedl, že podal již dvě oznámení na policii, a to dne 15. 3. 2011 a dne 1. 4. 2011, kdy byl podpálen jeho dům. Žalobce dále doložil soubor zpráv z médií, které pojednávají o kriminální minulosti osoby, o které hovořil ve svých výpovědích a jejím napojení na tehdejšího egyptského ministra vnitra. Články dále hovoří o tom, že v Egyptě dochází k ilegálnímu vyvlastnění půdy ze strany gangsterů, tedy potvrzují výpovědi žalobce v tom smyslu, že někteří egyptští občané se skutečně mohli stát obětí nuceného vyvlastnění pozemků nebo jiného protiprávního jednání ze strany kriminálních struktur. V žádné z doložených zpráv není zmíněno jméno žalobce.
29. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.
30. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
31. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

32. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu z důvodu obav z pronásledování z důvodu uplatňování svých politických práv a svobod, kterou spojuje se svým členstvím v Muslimském bratrstvu a ve straně FJP.
33. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
34. Krajský soud po pečlivém posouzení výpovědi žalobce a jím předložených důkazů o tvrzených potížích v Egyptě v kontextu s výše citovanými informacemi o zemi původu ve shodě se žalovaným konstatuje, že jednání, jemuž měl být žalobce ve své vlasti vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu.
35. Žalovaný na základě citace z podkladových zpráv (viz strana 11 napadeného rozhodnutí) konstatoval vnitropolitický vývoj v Egyptě s tím, že egyptské úřady v prosinci 2013 označily Muslimské bratrstvo za teroristickou organizaci. V období po vojenském puči, kdy byl svržen prezident Mursí a po celý rok 2015 probíhalo zatýkání velkého počtu členů a stoupenců Muslimského bratrstva včetně téměř celého vedení organizace i p. Mursího. Podle odhadů tak bylo do roku 2015 z politických důvodů zadrženo až 40 000 osob, většinou na základě skutečných nebo domnělých vazeb na Muslimské bratrstvo. Současný režim tvrdě zakročil proti Muslimskému bratrstvu, které je nyní v Egyptě zařazeno mezi teroristické organizace a tisíce jejích členů a stoupenců jsou ve vězení. Zprávy dále uvádějí, že osoby zatčené z politicky motivovaných důvodů byly zadržovány po dlouhé období ve vazbě bez obvinění nebo soudního procesu. Tyto negativní jevy v zemi původu žalobce žalovaný nijak nepopírá.
36. Žalobce uvedl, že vyvíjel pouze charitativní aktivity v rámci Muslimského bratrstva. Několikrát v průběhu správního řízení zdůraznil a vyzdvihl právě charitativní prvek své spolupráce s uvedeným hnutím a to, že nebyl oficiálním členem Muslimského bratrstva. Vypověděl, že neměl v úmyslu pokračovat v hlubší spolupráci s Muslimským bratrstvem v tom smyslu, stát se jejím členem, neboť to neměl na to čas. Nezajímal se ani o systém organizace bratrstva, zabýval se jen charitou v rámci svého působení na univerzitě. V doplňujícím pohovoru poté uvedl (aniž by se o tom předtím zmínil ve své žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 26. 8. 2015 a či během prvního pohovoru), že se účastnil protivládních demonstrací. Navzdory údajům z podkladových zpráv (viz výše) žalobce

v souvislosti s tvrzenou účastí na demonstracích v Egyptě nečelil žádným postihům ze strany státních orgánů.

37. Krajský soud proto souhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že žalobce, jenž se podílel na činnosti bratrstva pouze charitativní činností, tím dával najevo spíše svou dobrou vůli, než politické přesvědčení, se všemi důsledky z toho vyplývajícími, jak se toho nyní dovolává ve své žalobě. Krajský soud nemůže rovněž odhlédnout od toho, že žalobce, který studoval vysokou školu a v rámci studia se angažoval ve svých dobročinných aktivitách, by nebyl vůbec informován o organizační struktuře, činnosti, programu a všech aktivitách Muslimského bratrstva, které z něho činí organizaci, která byla prohlášena za teroristickou. Žalobce dokonce v průběhu svých výpovědí uvedl, že s tímto zařazením nesouhlasí, když obhájí charitativní prvek činnosti bratrstva, ale v žalobě se uvedeného dovolává jako skutečnosti, pro kterou se nemůže bezpečně vrátit do vlasti.
38. Pokud jde o žalobcovo členství ve straně FJP, vypověděl, že jejím členem se stal v době svého pobytu v zahraničí (prostřednictvím přátel přes skype). V zahraničí se ve prospěch uvedené strany nijak neangažoval a nepodílel se na její činnosti, rovněž nevykonával žádné aktivity pro Muslimské bratrstvo. Proto žalobní tvrzení, že byl od roku 2008 aktivním členem Muslimského bratrstva, a že byl aktivním členem strany FJP, jejímž jménem vykonával charitativní činnost, je tak v rozporu v jeho výpovědi ve správním řízení, když je zřejmé, že členem FJP se stal až v zahraničí v roce 2012 a nijak aktivně se pro uvedenou stranu neangažoval. Stejně rozporuplně působí jeho sdělení při pohovoru dne 2. 9. 2015, v němž žalobce uvedl, že dotyčné soukromé osoby u něho chtěly schovat zbraně proto, že je členem FJP. V té době samozřejmě jejím členem ještě nebyl.
39. Ač informace o zemi původu žalobce hovoří o zadržování osob na základě skutečných nebo domnělých vazeb na Muslimské bratrstvo, je krajský soud toho názoru, že žalobce se snaží uvedené informace nyní využít ve svůj prospěch. Ve shodě se žalovaným krajský soud považuje tvrzení žalobce o snaze zdiskreditovat Muslimské bratrstvo nálezem zbraní u něho na farmě, pokud by přistoupil na nabídku osob, s nimiž měl mít ve vlasti problémy, za spekulaci. Z výpovědi žalobce o potížích se skupinou tří až čtyř soukromých osob, které podpořil i články ze země původu (o ilegálním vyvlastňování půdy nebo jiném protiprávním jednání ze strany různých kriminálních struktur), lze konstatovat, že důvodem těchto potíží nebyla jeho národnost, etnická, náboženská nebo jiná příslušnost či politické přesvědčení (ve smyslu azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu), ale skutečnost, že jeho farma se nacházela v lukrativní oblasti (asi 50 km od Alexandrie), kde dochází k nezákonnému vyvlastňování pozemků, což potvrzují i žalovaným použité podkladové informace.
40. Krajský soud po podrobném prostudování výpovědi žalobce souhlasí i s učiněným závěrem žalovaného že výpovědi žalobce vykazují rozpory při popisu rozhodných skutečností, kterými jsou jím tvrzené útoky na jeho osobu (pobodání nožem, střelba), které žalobce v průběhu svých výpovědí ve správním řízení popisoval rozdílně (viz shrnutí na straně 12 napadeného rozhodnutí). Na uvedeném závěru nic nemění ani žalobcem předložená lékařská zpráva ze dne 15. 3. 2011, o jeho zranění, neboť, jak již uvedl žalovaný, nelze z uvedené zprávy zjistit žádné informace o příčinách zranění, jak k němu došlo, resp. kdo ho žalobci způsobil.

41. Nejvyšší správní soud se problematikou pronásledování ze strany soukromé osoby zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, uvedl, že *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* V rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, uvedl, že *„pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce, zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“* (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). V projednávaném případě se žalobce sice třikrát obrátil na stejný místní policejní orgán v zemi svého původu se žádostí o pomoc, bylo mu však sděleno, že kvůli vysokému postavení osob, s nimiž měl problémy, mu policie nemůže pomoci. Žalobce však nevyužil další možnosti vnitrostátní ochrany a ani se nepokusil obrátit na instančně nadřízené orgány, pokud byl s postupem, resp. neochotou místní policie mu pomoci, nespokojen, neobrátil se ani na žádné jiné státní či justiční orgány. Lze tedy uzavřít, že žalobce dostatečně nevyužil všech vnitrostátních prostředků země svého původu k ochraně svých práv, což je i dle ustálené judikatury jedna z podmínek pro úvahu o naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.
42. Krajský soud rovněž nemůže přehlédnout skutečnost, že žalobce v rámci jeho prvního azylového řízení uváděl nepravdivé informace o své totožnosti a státní příslušnosti, což snižuje celkovou věrohodnost jeho tvrzení v aktuálně vedeném řízení.
43. Přes možné potíže, kterým žalobce mohl v zemi svého původu čelit, krajský soud odkazuje na ustálenou judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že *„azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“*
44. Žalobce své problémy se soukromými osobami, které projevíly zejména zjištěný zájem o jeho farmu, mohl vyřešit přestěhováním se do jiné části Egypta. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení. Uvedené lze shrnout do následujících čtyř kritérií, které je třeba hodnotit při zvažování aplikace daného institutu: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti; a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv (blíže viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 – 93, a ze dne 28. 7. 2009,

- č. j. 5 Azs 40/2009 – 74). V posuzovaném případě lze dospět k závěru o splnění všech uvedených kritérií pro využití vnitřního přesídlení.
45. Žalobní námitku, týkající se podkladů pro rozhodnutí, soud rovněž důvodnou neshledal. Použité podklady soud považuje za dostatečně objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobní tvrzení, že „žalobce byl přímým a aktivním členem hned dvou organizací, které jsou v současnosti prohlášeny za teroristické“, zcela neodpovídá výpovědím žalobce ve správním řízení ve smyslu „aktivní účasti“ (viz výše). Krajský soud stejně jako žalovaný připouští, že informace o zemi původu žalobce hovoří o zadržování osob na základě skutečných nebo domnělých vazeb na Muslimské bratrstvo, žalobce však zemi původu opustil v roce 2011, v mezidobí několikrát došlo k politickým změnám, a jak je odůvodněno výše, soud v případě žalobce neshledal jeho obavu z pronásledování z důvodu uplatňování politických práv za důvodnou.
46. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. V tomto směru žalobce vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné konkrétní námitky, a to zejména ve vztahu k humanitárnímu azylu dle § 14, ač je uveden ve výčtu zákonných ustanovení, která měl žalovaný porušit, nevznsl.
47. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
48. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
49. Ustanovení § 14b zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobce žádné žalobní námitky nevznsl.
50. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, a jím předložených důkazů, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které soud považuje za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

51. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalovaný se uvedené problematice s citací z Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 věnoval na straně 16 napadeného rozhodnutí a s jeho závěry, že je nepravděpodobné, že žalobce, který spolupracoval s Muslimským bratrstvem v charitativní oblasti, ale nebyl jeho členem, v době svého pobytu mimo svou vlast se stal členem FJP, ale nijak aktivně se pro uvedenou stranu neangažoval, bude odsouzen k trestu smrti za finanční pomoc lidem ve špatné finanční situaci a rozdávání učebnic studentům, se soud ztotožňuje. Stejně tak skutečnost, že se žalobce několikrát setkal s M. B., nelze vnímat jako důvod pro uložení trestu smrti.
52. Žalovaný se rovněž velmi podrobně zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Neskrývá přitom řadu problémů v této oblasti a otevřeně o nich hovoří (tj. o zadržení, věznění osob státními bezpečnostními silami a vojenskou zpravodajskou službou, obvinění z terorismu, z účasti na politicky motivovaném násilí apod.) s odkazem na citaci z podkladových zpráv. Krajský soud se po individuálním posouzení případu žalobce (vlast opustil v roce 2011, aktivně se politicky kromě charity neangažoval, nebylo proti němu ve vlasti vedeno žádné trestní stíhání, nikdy neměl problémy se státními orgány, bez potíží z vlasti vycestoval), přiklonil k jeho závěru, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, nehrozí. Krajský soud připouští, že z podkladových zpráv, které měl žalovaný v průběhu správního řízení k dispozici, plyne výskyt řady negativních jevů z oblasti dodržování lidských práv v zemi původu žalobce, na něž poukázal i žalobce ve své žalobě. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že žalobce bude v případě návratu do své vlasti čelit takovým konkrétním projevům.
53. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu MZV ČR č. j. 120715/2015-LPTP ze dne 7. 12. 2015, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Káhiře není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Egypta nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů.
54. Závěrem žalovaný konstatoval, že v Egyptě neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a že vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR, s čímž se krajský soud rovněž ztotožňuje.
55. Krajský soud po zhodnocení výpovědi žalobce, důvodu a okamžiku podání aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v kontextu jeho předchozí žádosti i při zohlednění jím předložených důkazů a použitých podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle kterého: „*Je-li rozhodnutí žalovaného*

důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“

56. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

57. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. května 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně